

suu — säh, sääl on suusse föid. Aga linnas weereb raha ühtelugu!"

"Sääl wöid ta fa läest foguni ära weereda. Tead full Mustametsa Hansu lugu. Wöttis raha kreditklassast välja, andis talu rendile, läks linna suurt saama ja sai kolme aastaga neljast tubandest rublast lahti. Nüüd tuli födu ja haffas jälle pöldu harima."

"No, temaga oli teine lugu: ta tiipas ülesliia libedat!"

"Ei see veel ainus pöhlus olnud: Ta ei mõistnud linnas elada. Senini oli ta ainult fülinud ja fündnud, rebt rabanud ja linu ropinud, millas temal siis aega oli fauplemisega tegu teha, ja hälitselt tema suur würtfisaupmees . . . Nii ta läks issa aast-aastalt ühest kohast teise, tunni viimati oksjoni ajal poe riilitel ainult 20-ne rubla eest traami oli — föid muu mofas, mis mofas!"

"Ah, mis naesed teavad fauplemisest wöi asjast. Hans püstis pinslisse rohlem fui tarvis, ja see oli föid. Mis sääl fauplemise juures siis nii tarkust tarvis on. Talupoja traam föid: silgud, heeringad, lohvi ja suhkur — ahahab — kes ei tunneks nende hinda. Osta oda-wasti ja müü fallisti — kaju maailm, — jääb enesele ja saab teistele tah!"

"Noh, olgu fa jutu jätkus," lisas Mari Jaani jutule selle, "egas meie linna ei lähe. Küll tuleme siingi omaga läbi ja saame lord haua juurde, ja siis on föid rabu!"

"No jah," lausus Jaan õige launis wibasel. "Sina siis issa nagu wöhl tagurpidi. Nii meie edast ei saa. Siia nälgume föide laastega, ja majalots tuskub meile la viimati faela, parandada ei jöua enam, raha ei fa fus-giltgi!"

"Nii hull see ast ei ole!"

"Usu mind, Mari, ast on hull! Müüme parem soht ära ja läheme linna „sehwti“ tegema. Minul juba loo ostja walmis, Nurmtüla Karla!"

"Nonob, sel ju tse oma talu! Siis issa tal talu-vidamine nii hästi läheb, et teise omanduse järele fa füritab?"

"Omanduse järele füritab ja hästi läheb! Mis fa füritustad, Mari, kas fa ei tea, et ta isalt suure töba ja ligi 5000 rubla veel sularaha pärüs. Mis tol wiga mängida. Kas' wötab meie talu ja paneb sula rahale fa fanna töba. Ei nüüd ole enam wana aeg, ega sūua räime pääd, nagu enne. Nüüd aga „sladi“ töba, puhas"

raha sulastele fotti ja föhtu. Meie omandusest pole tal hääda. Ta saab fa mujalt."

"Saagu, aga jätsu meid rahule!"

"Mis pagan, rabule, les sind puutub!"

"Söö parem Jaan, mis fa ilma aegu lorad ja färatshed. Oled wist mõne „pinnu“ rohlem wötnud, fui tarvis!"

"Oh, fa arvad wist, et ma joobnud olen. Re-wadel müün maja maha — lõomdi!"

"Sa teed nalja!"

"Mis nalja? See on mu kindel nõuu ja tabtmine. Ma tahab fa puhtamat ja paremat elu maitseda fui siin. See on soera elu, siisu ja satku, orja ja forja, aga siisgi narud seljas ja kõhus pole midagi. Linnas wöid, fui üts äri ei lähe, teist waabata, aga mis siin, issa songi maab sundimisest surmani ja lõmbi piima lõrtsi!"

"See on rumal jutt!" julges Mari wahene ütelva.

"Rumal!" ütles Jaan ja sargas söögilaua tagant üles. "Ise oled fa rumal. Naesed on föid rumalad. Pilad juulised ja lühikene oru. Twit!" Ta fülitas pörandale, wöttis lähi-läsi warnalt ja läks üts linnipräntsades välja, ilma et ta jõöki puutunud oleks.

Mari läks tabatuppa, pöllenuur filmade ees . . .

* * *

Viis aastat on mööda läinud. T. linnas Karu uulitsas peab lohtupristaw ühe poemehele oksjoni. Pood seisab juba mittu kuud „petsat all“ täna palutasse üle-jäänuud traam välja.

"Kes palub, estimest, teist ja folmandat tördi!"

"Wiisfuummend kopifat!"

"Kümmme juurde!"

"Weel füümme!"

Klopst, läib pristawi wasar, üts komveefast on 70 kop. eest läinud.

Nüüd tuleb juhulott.

"Kes palab?"

"Kolm rubla!"

"Rubla ligil!"

"Weel üts otja!"

"Giputage weel üts juurde!"